Jaiwad omad uhked kleidi ja nooremn
Jai selle ime ruuj. Et küll kleidi
kõige uuemat moodu ja wäga ilusa
olewa, jüsk ei pannud wahemad jeed
neist mi dagi lähele waid palusiwad
nooremast õde et se pea nende asjade wa-
ta ära wahetaks.

„Ja a ükz õigu omaga rahul, ükstes
ja" „ku Jee kuulete mis hinnaga ma
selle ruuj sain, jüs Jul uhegil wisst
hinnu ka enesele saada ei ole."

Ta seletas nüd kõik kuidas ja
mis moodu ta selle ruuj saanud, lühi-
dalt lütardeledes. Jüs küsis noorem
lütar Johanna:

„Ku kaua sul ja neist minu
jaukz ilma on kuuma, jüs ei
kord ma sõda mille wai kahon ka
minna." — Jal oli sõda kuulder wäga
hea meel; et ta oma jõna mis ta
saare waitseja wastu ükles käila wõis.

Kahe nädala pärast purjetas
laew jälle linna poole, kuhu ta saari
nõudi eest läkinud oli.

Õnnelikult jõudis kaupmees oma
tütre Johannaga saare peale, kus nei
suure auu ja tähelepanuga wastu wõeti.

Selle saare waitseja majad ja
suuremad paleed läikisiwad päikse kulla
pütgudes. Tõredusel selle saare ülem
aja. Tüid algas saare peal palma pidu
mille tu. medajad kõik naiste rahwa
oli wad, meeste jugu peal palju ei olnud.
Sõõgid ja jõugid kannet. kullatud.
tahi kuldse laudade peale, ja oodati
pikkil silmil saare waitseja kuju
tulekust, kes selle korral kadu ei juhtu
nud olema, waid oma tõõd" mahutuga wõt
lemas käija" tu. metas.

Ühenaga sõjajehiwad uksed ja
ükz madu kahe peaga roomas sisse, kus
ta ühe jõõraliselt kõmbrisse tõrwas, ja
peale silma pilk kui ükz pilt ilu
nõõr mees wälja tuli. Ta loretas pidu
lahkesse, ja andis neile armastuse juu
Kaupmehe lütarst Johannast näha
punastas ta korraga ja juus tõda sõna
tuksutas sinna wastu ja kallistas tõda
hella palawa armastusega.

Otsad oli tõsi kaniku ja wõnu lõpmata
igal pool kuulda — sõna kõik
rõõmus, ja saare peal oleu inimese jugu